

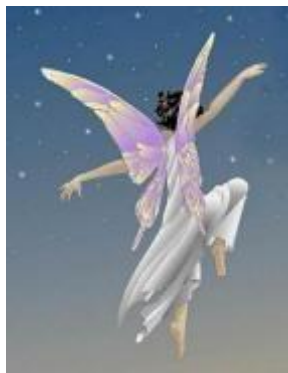
Seminar de meditație:

Lo Jong 4 – Antrenamentul minții 4

Roata cuțitelor

Inspirate de învățăturile lui Geshe Michael,
traducere a conferințelor Lamei Dvora Tzvieli

Lecția 1,a

Lo Jong - Dezvoltarea inimii bune

Astăzi vom învăța tradiția **Lo Jong**.

Lo Jong

Lo înseamnă **mințe, conștiință**.

Jong - a antrena, a transforma și de asemenea, a purifica. Acestea sunt sensurile cuvântului **Jong**.

Deci **Jong Lo** înseamnă **antrenamentul minții** sau **transformarea minții**.

Tibetanii consideră că mintea se află în inimă. Deci, sensul lui **Lo Jong** ar fi și de **antrenament al inimii**. Lui Geshe Michael îi place să-l numească *Îndrumări pentru dezvoltarea inimii bune*, a inimii binefăcătoare. Lama Kristi îi spune *Îndrumări pentru deschiderea inimii*.

Scopul învățăturilor **Lo Jong** este de a ne învăța să ne deschidem inima. Pentru că în budism se spune, și nu numai în budism, că fericirea noastră vine când inima este deschisă, și suntem nefericiți când inima este închisă.

Deci, **Lo Jong** – este un antrenament de a deschide inima, un antrenament de a ne dezvolta o inimă bună, un antrenament de a ne transforma mintea/conștiința.

Până acum am studiat deja trei Lo Jong-uri.

- **Lo Jong 1** – *Cele opt versete de antrenament al minții*, scris de **Langri Tangpa**.
- **Lo Jong 2** - *Cele șapte principii de antrenament al minții*, scris de **Geshe Chekawa**.
- **Lo Jong 3** – Eliberarea de cele patru atașamente, de Sakya Pandita și nepotul său, **Jetsun Drakpa Gyeltsen**.

Textul pe care îl studiem

Colecția de **Lo Jong**-uri se numește:

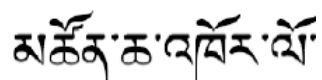
Lo-Jong Gyatsa

Gyatsa înseamnă **ocean** sau **lac**.

Un ocean de **Lo Jong**-uri.

Geshe Michael a tradus aproximativ o treime din această colecție de **Lo Jong**, Lama **Christie McNally** a tradus o altă treime, și încă o treime pe care o veți traduce voi, după ce veți învăța tibetana.

Există multe **Lo Jong**-uri în **Lo Jong Gyatsa**, și cel mai lung se numește în tibetană:

Tsoncha - este un cuvânt general tibetan pentru arme. Tibetanii îl folosesc inclusiv pentru bomba atomică. Deci, **Tsoncha** înseamnă cuțite, pistoale, arme în general. Dar aici cuvântul se referă la arme ascuțite, cum ar fi cuțitele.

Korlo înseamnă **roată**.

Uneori, veți vedea traducerea acestui Lo Jong ca „*Roata armelor ascuțite*”. Dar am ales să traducem **Roata cuțitelor**.

El ne expune calea spre iluminare într-o formă foarte frumoasă. Și acest Lo Jong pe care îl primiți astăzi, stă la baza unei părți semnificative a cărții lui Geshe Michael, *The Diamond Cutter*.

Povestea roții cuțitelor

Vom începe cu o poveste care ne descrie cum arată acest **Tsoncha Korlo**, această roată a cuțitelor. Această poveste nu se găsește în colecția de **Lo Jong**, ci în altă parte în literatura budistă, în literatura **Vinaya**.

Vinaya este diviziunea canonului budist (*Tripitaka*) care conține regulile și procedurile care guvernează comunitatea monastică budistă sau Sangha.

Ea este o literatură vastă, și printre altele, include și așa-numitele Povestiri Jataka, povestirile reîncarnărilor lui Buddha, spuse de însuși Buddha.

Motivul pentru care el le-a povestit a fost să ne ilustreze cum acționează Karma. Cum funcționează realitatea noastră. Efectele produse de acțiunile noastre. Pentru noi este ceva greu de văzut, pentru că de cele mai multe ori consecințele faptelor noastre pot rodii într-o altă viață. Conform budismului, conștiința noastră continuă neîntrerupt. De aceea, nu putem vedea unde se vor duce rezultatele acțiunilor noastre pe care le facem în prezent.

Dar, din fericire pentru noi, rezultatele se pot manifesta adesea și în această viață. Și cu cât înțelegem mai mult procesul karmic, cu atât putem grăbi timpul de rodire și putem produce rezultatele pe care ni le dorim, și nu vom mai fi victimele rodirilor karmice.

Aceste povestiri Jataka, ne ajută să înțelegem labirinturile Karmei, a legii cauzei și a efectului care ne creează lumea noastră. Printre ele se află și una care ne vorbește despre **Tsoncha Korlo**. Ea este veche de peste 2500 de ani.

Este povestea unui tânăr care locuia undeva pe malul mării, iar tatăl său muncea cu barca ca să-și întrețină familia. Poate mergea la pescuit, dar povestea nu spune.

De fiecare dată când ieșea în larg cu barca, mama devenea îngrijorată și nervoasă, făcându-și mereu griji pentru siguranța soțului ei. Se frământa tot timpul dacă se va mai întoarce acasă, pentru că de el depindeau toate mijloacele de existență și trai ale familiei. Așa că fiecare astfel de ieșire a tatălui său în larg, era o exasperare pentru ea. Și într-adevăr într-o zi tatăl pleacă și nu se mai întoarce acasă, muri pe mare.

Băiatul dorește și el să plece pe mare. El este tânăr și aventuros și îi cere mamei permisiunea de a ieși în largul mării împreună cu prietenii săi, dar ea refuză. Mama îi interzice să plece, iar băiatul îi respectă dorința mamei și le spune prietenilor săi: „Nu mă pot alătura vouă, mama vrea să rămân acasă, și el a rămas.

Un an mai târziu, din nou aceeași poveste: prietenii ies pe mare, îl invită să se alătore, tânărul își dorește să iasă împreună cu ei, se duce din nou la mama lui și îi cere permisiunea. Ea îl roagă „nu pleca, stai aici”. De data aceasta băiatul se enervă puțin, dar decide să-i asculte rugămintea și rămâne.

Povestea se repetă din nou, un an mai târziu, pentru a treia oară prietenii lui vin, și îl invită să se alăture lor, iar mama îi spune fiului ei: „te rog să nu pleci”. De data aceasta băiatul decide să nu o mai asculte. El încearcă să plece, dar mama lui stă în fața ușii, încercând să-i blocheze ieșirea. Băiatul o împinge, trântind-o fără să vrea, și mama lui se lovește la cap.

Băiatul aleargă și se alătură prietenilor săi.

Povestea spune că se urcă în barcă cu prietenii săi și naufragiază pe mare. El este singurul care supraviețuiește dintre toți prietenii săi în această călătorie. Plutește o vreme pe apă și își pierde cunoștința, iar apoi este aruncat de valuri pe o insulă. Se târăște pe uscat și nu găsește nimic acolo. Pe insulă sunt doar păduri și animale sălbatice. Rătăcește prin pădure. Însetat și înfometat își pierde cunoștința.

Când se trezește, vede în jurul lui patru fecioare frumoase, îmbrăcate în mătase și împodobite cu bijuterii.

Fetele îl invită să vină cu ele la palatul lor. Ele îl duc la palat, și se îngrijesc de el. Și așa băiatul ajunge să trăiască fericit și în plăceri mulți ani.

Într-o zi iese la plimbare prin pădure și se rătăcește. Mâncarea și apa se termină, și din nou își pierde cunoștința. Se trezește din leșin, dar de data aceasta sunt alte șase fecioare care îl înconjoară, și îl invită și ele să locuiască confortabil în palatul lor. Băiatul trăiește o viață de belșug și lux încă câțiva ani.

*Apoi din nou povestea se repetă și el se pierde în pădure. Cum rătăcea așa prin pădure, mort de sete și foame, vede o cetate mare înconjurată de un șanț de apă. Ajunge la poartă, încearcă să o deschidă, și vede că nu este nimeni acolo, totul este în întuneric. Doar liliaci care zboară pe sus. Intră și ușa se trânteste în spatele lui și băiatul începe să tremure de frică. O poartă se deschide, și apare un bărbat cu o roată pe cap. Are **Tsoncha Korlo** pe cap. Și aici ni se descrie cum arată această roată.*

Este o roată din fier, fără jantă pe exteriorul roții, cu o gaură în mijloc, care se așază pe cap. Cuțitele sunt așezate ca spițele roții și sunt curbate. Roata se învârte mereu și taie capul celui care o poartă. Bărbatul este plin de sânge și rănit, și este clar că are dureri puternice.

Băiatul nostru îl întreabă: „Ce se întâmplă aici?” Și el răspunde: „Oh, este ceva îngrozitor, n-ai vrea să auzi cât de groaznică este povestea”. Băiatul spune: „Nu, nu, vreau să aud. Spune-mi ce se întâmplă aici”. Așa că cel cu roata pe cap spune: „O poveste teribilă. Odată, în urmă cu mulți ani, am locuit lângă mare cu mama și tatăl meu. Tatăl meu a plecat cu barca în larg și a murit pe mare...și i-am cerut mamei să mă alătur prietenilor mei și nu m-a lăsat. I-am respectat dorința o dată, și de două ori, dar a treia oară n-am mai ascultat-o... și apoi am întâlnit toate fetele astea și...”.

Pe scurt, bărbatul îi spune exact prin ce a trecut băiatul nostru.

Băiatul începe să tremure. Și el spune: „dar asta este exact ceea ce mi s-a întâmplat și mie. Nici eu nu am ascultat-o pe mama ...”.

Bărbatul cu roata pe cap îi spune: „Și am venit aici în acest loc întunecat și am întâlnit pe altcineva care mi-a spus aceeași poveste, iar apoi roata cuțitelor a trecut pe capul meu. Și de atunci sunt cu această roată de cuțite pe cap”.

Băiatul nostru, își dă seama că aceasta este povestea lui, și vede cum persoana din fața lui suferă din cauza poveștii sale și în acel moment se trezește în el Bodhicitta. În el se trezește marea compasiune, care este gata să facă orice doar ca celălalt să nu mai sufere. El îi spune: „Știi ce? Sunt gata să iau roata aia de la tine. Dă-mi-o, cu condiția ca tu să nu mai suferi”. Și închide ochii, gata să primească roata cuțitelor. El spune: „Sunt gata să primesc această roată numai ca celălalt să nu mai sufere, sunt dispus să iau această suferință asupra mea.

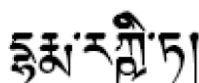
Povestea are un final fericit, băiatul deschide ochii și vede că se află din nou într-un palat frumos și coșmarul s-a terminat.

Aceasta este povestea lui **Tsoncha Korlo**.

Există o altă descriere a **Tsoncha Korlo** scrisă de **Ngulchu Dharmabhadra** (1771–1852) într-un comentariu tantric asupra Tantrei numită Bhairava, în română *Înfricoșătorul*, un înger care înfricoșează.

Autorul acestui Lo Jong

Autorul acestui **Lo Jong** este maestrul indian **Dharma Rakshita** (1771–1852):

Dharma Rakshita

El a ajuns în Tibet și ne-a lăsat mai multe scrieri frumoase, aceasta fiind una dintre ele. De obicei, tibetanii traduc numele din sanscrită în tibetană. Dar aici i-au lăsat numele în sanscrită, **Dharma Rakshita**. Nu știm exact anii când a trăit, dar știm că i-a transmis învățătura **Lordului Atisha**, care în tibetană se numește:

Jowo Je

Lordul Atisha - Jowo Je a primit această învățătură de la **Dharma Rakshita**.

Lordul Atisha (982–1054) a fost un mare înțelept indian și foarte respectat. El a fost starețul mănăstirii Nalanda în India. La cererea regelui Tibetului din acele vremuri, a ajuns în Tibet și a început să-i învețe pe tibetani, care erau analfabeți și păstori de iac. Acest Lo Jong a ajuns la noi prin Lordul Atisha.

Ideea din spatele *Roții cuțitelor*

Ideea din spatele *Tsoncha Korlo*, a acestei roți care se învâрте și ne taie, este că tot ceea ce facem se întoarce asupra noastră.

Deseori facem lucruri care îi rănesc pe alții, pentru că ne gândim: „Nu sunt eu, este altcineva. Nu mă doare pe mine, ci pe el”.

Băiatul din poveste a ascultat-o de două ori pe mama lui, dar a treia oară nu a mai făcut-o. Așa că, rezultatul a fost că fecioarele au venit și l-au salvat și el a trăit fericit pentru o vreme, și când nu a mai ascultat a apărut roata cuțitelor. Totul se întoarce asupra noastră

Ideea este că toate lucrurile din viața noastră sunt ca un bumerang. Aruncăm bumerangul, și el se întoarce la noi și suntem șocați: „Cum s-a întâmplat asta, de unde a venit?” Vine șeful și țipă la mine la serviciu, așa, din senin. Nu i-am făcut nimic, nu știu ce vrea și țipă aiurea. Și încep să caut cine este de vină, caut cine a spus, cine nu, de ce este supărat, caut vinovatul.

Dar eu mă uit în afara mea, în exterior, în timp ce, cel care a aruncat bumerangul fusem eu. Doar că s-a întâmplat înainte, și nu-mi amintesc să fi fost eu cel care l-am aruncat.

Toate loviturile pe care le primim, fără excepție, sunt mizeriile pe care le-am făcut noi și care se întorc asupra noastră.

De aceea îmbătrânește corpul meu.

De aceea relațiile se destramă.

De aceea speranțele se năruiesc.

De aceea prietenii ne părăsesc.

De aceea sunt bolnavi.

De aceea ei mor.

De aceea sănătatea noastră este afectată.

Este bumerangul pe care l-am aruncat în trecut și se întoarce la mine. Fiecare lucru, fără excepție.

Și asta este important de reținut: **fără excepție.**

Ne este greu să acceptăm că toate lucrurile, mai ales cele neplăcute, le-am aruncat noi înșine.

Când am țipat la cineva, am început să învâرت bumerangul. Mai târziu se întoarce asupra mea și nu-mi amintesc care a fost cauza. Apoi reacționez, țip sau lovesc înapoi și iar lucrurile se întorc la mine. Acesta este motivul pentru care viața este descrisă ca Samsara. **Samsara este o roată, Korlo, care se repetă din nou, se învâرت mereu, Pentru că reacționez tot timpul față de lucruri fără să înțeleg de unde au venit ele. Nu înțeleg că eu am fost acela care a aruncat bumerangul.**

De obicei spunem că poate cineva i-a spus șefului ceva rău despre mine și de aceea țipă șeful la mine. Da, se poate ca cineva să fi spus ceva despre mine și de aceea țipă șeful la mine, dar

important, este **cum** se întâmplă. **De ce** colegul nu a spus ceva rău despre altcineva? De ce a spus asta despre mine?

„De ce” se întâmplă asta? Pentru că am aruncat primul bumerangul. Ei sunt doar instrumentul. Ei îmi servesc doar rezultatele. Este cum se întâmplă, și nu de ce se întâmplă.

Și întotdeauna pare că altcineva îmi face asta. Vine de la el. Și ar putea fi șeful, sau fostul soț, sau vecinul – oricine ar fi. Dar suferim și dăm vina pe alții.

Și de fiecare dată când dăm vina pe cineva, aruncăm un alt bumerang care se va întoarce asupra noastră.

Deci, aceasta este ideea. Ideea lui *Tsoncha Korlo* este că de fiecare dată când reacționez, învârt această roată a cuțitelor, și ea mă taie și mă doare. Iar uneori durerea este mare. Fiecare eveniment nefericit din viața mea;

De fiecare dată sunt trist,
De fiecare dată când sunt deprimat,
De fiecare dată când stima de sine este joasă,
Am anxietăți, griji,

Toate acestea provin din acțiunile mele din trecut, fără excepție.

Orice durere fizică, orice durere sufletească, orice durere mentală, este bumerangul pe care l-am aruncat și se întoarce înapoi la mine.

Există o povestioară despre un om care stătea întins în pat, în întuneric. Înainte să adoarmă, vede doi ochi care se uită la el. Povestea se repetă în fiecare seară. Întins noaptea în pat, în întuneric, dorind să doarmă, doi ochi se uită la el. Și asta în fiecare noapte. Începe să nu se simtă bine cu asta și hotărăște să ia un pistol lângă el. Data viitoare când va vedea acei ochi ai demonului care se strecoară în dormitorul lui îi va împușca. Se culcă cu pistolul lângă el, stinge lumina, se obișnuiește o clipă cu întunericul, și vede cei doi ochi care îl privesc. Luna lumina prin fereastră. Scoate pistolul și trage în acei ochi. Ce erau acei ochi? Erau unghiile degetelor de la picioare care reflectau lumina lunii.

Este ceea ce facem. **Tragem în noi de fiecare dată când dăm vina pe cineva, de fiecare dată când reacționăm, de fiecare dată când ne plângem, de fiecare dată când nu înțelegem.** Și asta facem tot timpul.

De fiecare dată când ne enervăm pe cineva sau pe ceva, învârtim din nou *Tsoncha Korlo*. Toată lumea face așa. Toată viața noastră este așa. Și aceasta este povestea vieții noastre. Așa ne spânzurăm, așa ne îngropăm.

În Lo Jong, sunt multe descrieri frumoase despre cum facem asta. Este comparat acest lucru cu un fierar care a primit de la cineva o sabie să o ascuță. El stă în picioare și ascute sabia, și din greșeală alunecă, cade peste sabia și moare. Sau un arcaș care întâmplător cade pe o săgeată și este omorât.

Aceasta este povestea a tot ceea ce facem, că nu există nimic neplăcut în viața noastră pe care noi să nu-l fi provocat.

Textul conține corelații

În acest text, autorul începe să ne dea corelațiile. El spune „ți se întâmplă așa și așa, asta este roata cuțitelor care vine și te atacă”. De ce? — Pentru că ai făcut asta înainte.

El începe să ne dezvăluie acest mecanism al modului în care lucrurile se întorc asupra noastră, care este ascuns, pe care nu-l vedem. Dacă am fi știut, nu ne-am provoca aceste lucruri nouă înșine, pentru că cine vrea să sufere?

Dharma Rakshita spune:

***Ori de câte ori corpul meu este lovit
De o boală insuportabilă,
Se datorează roții cuțitelor
Ce se întoarce din nou împotriva mea:
Karma de a rănii trupurile altora.
De acum încolo voi lua asupra mea
Orice boală pe care o are celălalt.***

Fiecare boală pe care o am, fiecare boală care îmi lovește corpul - oh! Ea provine din rănirea trupurilor altora. De fiecare dată când rănesc pe cineva, mă filmez cum fac acest lucru. Înregistrarea fidelă rămâne apoi în mintea mea. Această amprentă acumulează în timp energie și când se va manifesta mă văd bolnavă sau rănită de cineva sau de ceva. Nu contează. Deci, când îmi experimentez corpul rănit, în dureri, bolnav, se datorează faptului că în trecut am lăsat în mintea mea o imagine mentală, și acum ea se manifestă sub forma că mă văd suferind.

Deschiderea textului: prosternarea

Prima pagină a textului începe cu o prosternare în semn de respect. Așa cum noi începem lecția cu mandala, cu recunoștința față de linia de mari maestrii, așa și aceste scrieri încep cu o prosternare de respect.

Autorul se prosternă în fața celor Trei Diamante: Buddha, Dharma și Sangha.

„Mă prosternez în fața celor trei diamante sublime”

Ele reprezintă pentru noi

- Ființa care a dobândit această înțelepciune,
- Este înțelepciunea însăși, și
- Entitățile care ne îndrumă spre această înțelepciune.

Ele sunt refugiul nostru, pentru că ne protejează. Cunoașterea acestui mecanism ne protejează, pentru că încetăm să mai învârtim roata care ne rănește atât de mult. Refugiul

nostru suprem este în înțelepciunea care înțelege realitatea în acest fel. Deci, autorul se prosternează mai întâi celor Trei Diamante.

Apoi se prosternează din nou:

„Mă prosternez în fața Celui Furios, Lordul Morții”.

El se prosternează în fața acestui înger furios, ca să-l ajute să-și elimine acea afecțiune mentală îngrozitoare adânc înrădăcinată care continuă să-l facă să se rănească singur.

În Lo Jong există două aspecte: aspectul **înțelegerii** modului în care funcționează acest Tsoncha Korlo, și al doilea aspect este **cum să o eliminăm**, cum să ieși din această roată. De aceea chemăm în ajutorul nostru multe forțe care să ne ajute să ieșim din roată.

Păunii și Bodhisattva

Imediat după aceea începe primul verset:

***Păunii hoinăresc cu plăcere
Prin pădurea de copaci otrăviți;
O grădină frumoasă de ierburi medicinale,
Poate fi ceva fermecător,
Dar păunii nu sunt atrași de ele -
Căci ei din otravă trăiesc.***

În acest verset ni se descrie o imagine frumoasă a păunului.

După tradiția tibetană, și indiană păunii s-ar hrăni cu ierburi otrăvitoare. Iar dacă li se oferă plante medicinale, nu se ating de ele, nu au nici un interes față de ele.

Ei trăiesc doar din otravă. Conform poveștii, păunii mănâncă plantele otrăvitoare, și transformă otrava din corpurile lor, iar asta le produce cozile lungi cu pene în culori spectaculoase. Aceasta este povestea.

Al doilea verset spune:

***Războinicii Bodhisattva sunt la fel:
Chiar dacă dau peste o grădină de confort și plăceri
Poate fi ceva fermecător,
Dar războinicii nu se atașează de ele -
Căci ei din pădurea durerii trăiesc.***

Deci păunii sunt alegoria, și războinicii sunt morala ei. Războinicii sunt Bodhisattva. În limba tibetană:

བྱང་ཆུབ་སེམས་དཔལ་།

Jang Chub Sempa

Sau în sanscrită **Bodhisattva**.

În tibetană s-a folosit cuvântul **războinic**. **Pa** este un **războinic**. **Jang Chub Sempa** este un **războinic al spiritului spre iluminare** sau **războinicul spiritual**.

Aceștia sunt oameni care caută să-și transforme conștiința. Aceștia sunt oameni care caută să iasă cât mai repede din suferință, pentru a-i ajuta și pe alții să iasă din suferință. **Ei sunt războinici spirituali pentru că își antrenează mintea să-și depășească afecțiunile mentale care le provoacă suferință.**

Deci, acest Lo Jong spune că Bodhisattva sunt ca păunii. Le oferim plăceri, filme, mâncare, televizoare, excursii, spa-uri, masaje, și pe ei nu-i interesează toate acestea, nu-i atrage. Sunt atrași de suferință. Ei caută cum să transforme suferința.

Descrieri denaturate despre Bodhisattva

- **„Bodhisattva iubesc suferința”**

Această frază poate fi citită incorect și trebuie să lămurim această greșeală.

Nu este adevărat că sunt masochiști care preferă suferința în locul plăcerii.

Nu asta fac ei.

Ce înseamnă a ajunge la iluminare? Înseamnă a ajunge la fericirea cea mai înaltă care există. La plăcerea sublimă. Războinicul spiritual aspiră, zi și noapte, să ajungă la iluminare, să ajungă la această fericire sublimă.

Lor, nu le place să sufere, dar urăsc să-i vadă pe alții suferind. Și toată munca lor este să transforme suferința. De aceea ei sunt atrași de suferință pentru a o transforma, și nu pentru a rămâne în ea.

Acesta este sensul alegoriei, păunii transformă otrava în ceva de o rară frumusețe, în ceva sublim.

Bodhisattva merg și caută situații în care sunt probleme, situații în care oameni suferă. În locuri în care există război sau foamete sau alte necazuri. Dar, ei nu fac asta pentru că le plac aceste situații, ci dimpotrivă. Tocmai pentru că ei urăsc aceste situații, sunt gata să facă tot posibilul pentru a-i ajuta pe acești oameni.

Și dacă au de ales între a merge la un spectacol sau a ajuta oameni bolnavi de cancer într-un spital, vor merge la un spital pentru a-i ajuta pe bolnavi. Nu există nicio îndoială în inima lor ce ar trebui să facă. Ei merg și ajută.

- **„Bodhisattva au jurat că vor continua să sufere în Samsara”**

Uneori, sunt oameni care spun: „Bine, bine, dar un Bodhisattva a jurat să rămână în suferință atât timp cât ea există, și să nu plece din suferință până când toți oamenii vor înceta să mai sufere”.

Acest lucru este un neadevăr, este un fel de zvon Dharma, neadevărat. Pentru că scopul unui războinic spiritual este acela de a transforma suferința. Cui folosește dacă eu continui să sufăr? Cui folosește să-mi amân iluminarea?

Să presupunem că îmi amân iluminarea pentru a ajuta pe cineva. Adică să continui intenționat să sufăr, să continui intenționat să fiu furios, să continui intenționat să acționez din ignoranță, cum ajută asta pe cineva?

Deci, nu este adevărat ce se spune. Ci dimpotrivă. Există chiar și un jurământ bodhisattva, care spune să nu gândim și să nu acționăm așa. Ca baby Bodhisattva, ne antrenăm să ajungem la iluminare cât mai repede posibil, astfel încât să-i putem ajuta și pe ceilalți să ajungă acolo cât mai repede.

Deci, ideea nu este să suferim în continuare pentru că alții încă suferă. Ideea este că cel mai bun lucru pe care îl pot face pentru ceilalți, este să ajung la plăcerea sublimă, astfel încât să-i pot ajuta și pe ceilalți să ajungă în același loc.

Să ajung cât mai repede posibil în paradis, astfel încât să-i pot învăța și pe alții cum să-și elimine *Tsoncha Korlo*, de exemplu.